Стала в лазурі туча,
туча чорнокипуча.
Як корабель — загриміла, заплакала — як немовля…
спочуває їй земля.

Тим часом сонечко на небі чорні кайдани порозбивало,
порозбивало, в десять сурмок променистих заграло.

Шипшина щаслива, троянда радіє. Тільки верби зеленоволосі
в поривах печалі й досі; —
світлі краплі ронять, ронять сивий лист
на голубиний міст…

А там сизокрилі: — мир вам! — протуркотали,
пурхнули та й позникали.

От тоді-то, поправивши чорні шати,
дрозд почав чарувати.

Світиться в світі радість, як небо, велика.
Дерева славлять небо; навіть і терен-каліка.

Дитяточко переходило через міст,
узнало пісні добрий зміст.

— Люба птася! — тихо сказало,
рученькою привітало.

Голівонька русява. Одеженька — лілія рожева.
Славлять небо дерева.

Стелися в шумі клена-каштана,
над потоком піщана дорого…

О, свіжість несказанна
життя земного!.